

Pirmasis sniegas. Pirmas skyrius: Klaidžiojimas. 8

Pirma pamačiau kairįjį vartų kampą. Tada ir švelnios, žemos žolės lauką. Vėl.

Kodėl? Tai niekada nesibaigs. Prasmė? Jos nėra. Bet ir nereikia. Tiesiog, žinai ką daryti ir judi į priekį. Darai, kas tau skirta. O gal vėliau ir paaiškės prasmė... Nesinori kažko labai ir daryti išskirtinio ir išeiti iš monotonijos, nesinori vėl patirti tą nemalonų jausmą sutikus juodus pabaisiukus. Bet nėra taip ir blogai, kai įpranti pasiduoti srovei ir nieko nesistengti. Pažiūrėjau į lakstančius vaikus. Visi buvo skirtingi, nors ir vienoda apranga. Bet vieno vaiko maikė buvo kitokia. Visų buvo juodos – jo mėlyna ir su iškarpyta snaigę vaizduojančiu priešiniu. Būtent tą akimirką prisiminiau pirmą čia buvimą. Jau mačiau tą vaiką. Tada jis irgi čia buvo. Ir keistai į mane žiūrėjo, tarsi kažko klausti norėtų. Dabar atkreipęs dėmesį į jo karpytos snaigės piešinį įsitikinau – nebuvo jokių tikrų spalvų, man anąkart tik pasivaideno. Bet ko jis iš manęs norėjo? Kad ir kas tai bebuvo, dabar, regis, tai jau jam neberūpėjo. Nė karto net neatsisuko į mane. Žaidė futbolą sau lyg niekur nieko.

Priešais mane ant žolės gulėjo kamuolys.

– Paduok man!

Šįkart greit susiorientavau. Koją prirėmęs prie žemės kamuolį per akimirką apžvelgiau visų savo komandos žaidėjų ir priešininkų užimamas pozicijas ir truputį pasivaręs kamuolį bato šonu tiksliai padaviau kamuolį sušukusiam vaikui, kuris jau bėgo link vartų.

– Įvartis!

Taip paprastai? Taip pat viskas atrodė truputį keista. Šie vaikai ankščiau taip nesielgdavo. Atrodė tarsi būtų pajuokiantis įvarčio džiaugsmo išreiškimo vaidinimas. Visi bėgiojo, šūkavo, rėkavo lyg patrakę. Nors tai tebuvo tik paprastas kiemo vaikų žaidžiamo futbolo įvartis. Juk čia net yra žaidžiama ne su laiku, o iki tam tikro įvarčių skaičiaus. Man bestebint vaikų elgesį sušvilpė švilpukas.

Tik niekas nešoko į vandenį. Vis dar stovėjo ant tiltelių.

2021 ruduo. Ne slemui